

PARAULA I VIDA

Parròquia i evangelització

El passat mes de juliol es va donar a conèixer la Instrucció de la Congregació per al Clergat, «**La conversió pastoral de la comunitat parroquial al servei de la missió evangelitzadora de l'Església**», que està cridada a ser una ajuda per a la renovació parroquial i diocesana. És una síntesi teològico-pastoral i canònica per al context eclesial actual. No conté novetats però està destinada a aclarir les disposicions de les lleis, i desenvolupar i determinar els procediments per dur-les a terme, tenint en compte l'experiència de la Congregació en el seu servei a les Esglésies particulars. Actualment, s'estan reformant estructures eclesials, tractant de reduir el pes de la burocràcia i augmentar l'eficàcia evangelitzadora de les parròquies, caminant junts en esperit de sinodalitat, i aprofundint no només en la lletra, sinó també en l'esperit del Concili Vaticà II i del Magisteri posterior. I hi ha les dificultats de molts bisbes per poder donar un pastor a cada parròquia.

Resumint els seus continguts més importants, apareix el convenciment que l'Església és un lloc per a tots i

que cadascú hi ha de poder trobar el seu lloc, d'acord amb la particular vocació rebuda, per a l'edificació comuna i la missió. Per evitar problemes o derives, com la «clericalització» dels laics, la «secularització» del clergat, la conversió de les parròquies en «empreses prestadores de serveis espirituals» o meres «agències de servei social»; vivències individualistes de la fe i de l'apostolat; el menyspreu de l'instint de la fe (*sensus fidei*) del Poble de Déu en el discerniment de les situacions i la presa de decisions; o l'oblit de la Caritat com a dimensió constitutiva de la comunitat cristiana, juntament amb l'anunci de la Paraula de Déu i la celebració dels Sacraments.

La Instrucció presta una especial atenció a la Parròquia, i a les agrupacions de parròquies —«unitats pastorals»—, i les «zones pastorals»; a la participació de diaques permanents, consagrats i laics en la cura pastoral de la parròquia, especialment quan, per escassetat de preveres, ella no disposa d'un sacerdot com a pastor propi; així com la importància del Consell d'Afers Econòmics i el Consell Pastoral, com a instàncies de comunió i corresponsabilitat en el treball pasto-

ral. En tot hi és present la importància de la missió, «l'Església en sortida», com a criteri-guia per a la renovació de la comunitat parroquial. Aquest principi reclama una conversió personal i pastoral, que requereix que tots els seus membres «assumeixin, en paraules del Sant Pare, el seu ésser part del poble i participar d'una identitat comuna feta de vincles socials i culturals».

Aquesta Instrucció no ofereix indicacions massa concretes, sinó criteris generals i normes que han de ser actualitzades, en la diversitat que caracteritza la Pentecosta eclesial. En definitiva, amb aquesta Instrucció es vol oferir un instrument a les diòcesis i a les parròquies per motivar i posar en marxa una «**conversió pastoral**» amb processos de reflexió i renovació de les parròquies, on encara no han començat, i suscitar un aprofundiment, avaluació i eventual correcció dels ja iniciats. Valorant de nou la Parròquia com a «cèl·lula viva del Poble de Déu, la mateixa Església que viu entre les cases dels seus fills i de les seves filles» (Papa Francesc, *Evangelii Gaudium* 28).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

17a trobada de matrimonis de la Cerdanya

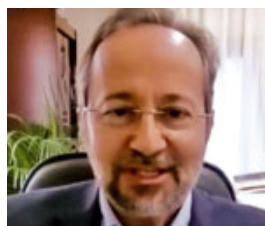
Per 17a vegada es va celebrar, el dia 23 d'agost, la trobada de matrimonis de la Cerdanya amb l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, organitzada pels rectors de Bolvir, Bellver de Cerdanya i Alp. Enguany, el lloc escollit fou el Santuari de la M. D. de Talló (Bellver de Cerdanya) per assegurar la separació i aforament de seguretat a causa de la pandèmia actual. Hi van assistir una setantena de persones. La trobada consistí només amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Arquebisbe i concelebrada per Mn. J. Uriel Álvarez, Arxiprest de Núria-Cerdanya; Mn. Gabriel Casanovas, Rector de Bellver de Cerdanya i pobles veïns; P. Jorge Armando Moncayo, Administrador parroquial de Bolvir amb el Santuari de la M. D. del Remei; i Mn. Josep Montoya, Diaca adscrit a Bellver de Cerdanya i pobles veïns. No es va poder celebrar el tradicional sopar amb el col·loqui amb el Bisbe.

NOTÍCIES

Jornades de Teologia, parlant d'afrontar el dol

Les Jornades de Teologia del Bisbat d'Urgell —organitzades per les Delegacions d'Ensenyament i Catequesi— es van celebrar els dies 27 i 28 d'agost en modalitat digital, a través del canal YouTube del Bisbat, amb el títol «Saber acompanyar i consolar. Afrontar el dol». Els ponents de les jornades han estat el P. Juan Carlos Bermejo i el Dr. Francesc Torralba. Les jornades han estat seguides en directe per un centenar de persones en cadascuna de les ponències en directe. Orientades als professors de religió, catequistes, agents de pastoral, religiosos i preveres, i al públic en general, van començar el dia 27 amb la presentació i benvinguda de Mons. Joan-Enric Vives que va destacar com el tema escollit enguany s'insereix molt bé en el clima del moment present actual marcat per la crisi que la Covid-19 està provocant en el cor de moltes persones.

El dia 27 d'agost, les conferències anaren a càrrec del P. José Carlos Bermejo, religiós camil, Director del Centre San Camilo (Centro Asistencial y de Huma-

P. José Carlos Bermejo

Dr. Francesc Torralba

nització de la Salut). El P. Bermejo ha fet una gran quantitat de publicacions i és un especialista en pastoral de la salut, biètica, *counselling* i dol.

Les seves dues ponències tractaren sobre què és el dol (formes i tipus) i la pràctica del *counseling*: il·luminar l'experiència del sofriment a la llum de la fe. La nostra esperança ens obre a la dimensió de la vida eterna i és un bàlsam al patiment i un motiu de joia, però necessitem aprendre a acompanyar adequadament les persones que queden i a elaborar un

correcte dol de les pèrdues que experimenten. Estem cridats a consolar i a pacificar els cors adolorits.

El dia 28, el Dr. Torralba va parlar de la vulnerabilitat: concepte, diferents formes, les maneres d'afrontar-la... El sofriment és una experiència universal que altera, a fons, la nostra espiritualitat i també la nostra relació amb Déu. A voltes, ens allunya de Déu; però, de vegades, ens permet aprofundir més en el Déu crucificat que ha donat la vida per nosaltres. Volem endinsar-nos en el dol a la llum de l'Evangeli i del fet pasqual de la passió, mort i resurrecció de Jesús.

Cloué les jornades Mons. Joan-Enric Vives valorant que, malgrat les dificultats i la mancança de comunió que suposa la impossibilitat de realitzar les jornades presencialment, els nous mitjans de comunicació ens ajuden a viure les realitats pastorals d'una forma nova, també podent aprofundir més en les conferències que quedaran penjades al canal YouTube del Bisbat d'Urgell, podent revisualitzar-les i aprofundir-les d'una forma més personal i pausada.

Diumenge XXIV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Perdoneu les nostres culpes com nosaltres perdonem...»

En el pàroquial sempre resem: *Perdoneu les nostres culpes com nosaltres perdonem els nostres deutors*. Però és fàcil perdonar? Si tenim en compte la insistència de Jesús sobre el perdó i la realitat de molts cristians incapaces de perdonar ens adonarem com n'és de difícil el perdó. Per això Jesús a l'evangeli presenta el contrast entre aquell *ministre que devia al rei deu mil milions* (una quantitat fora mida) i el seu company que *li devia uns quants diners* (una menudesa). El primer demana: *Tingueu paciència i us ho pagaré tot. I el rei, de bon cor, se'n compadi i li perdonà el deute*. Imaginem-nos l'alegria i la gratitud d'aquest ministre envers el rei. Semblaria que hauria d'estar disposat a condonar al seu company els pocs diners que li devia, però —diu l'evangeli— *ell no en va fer cas i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute*. Les paraules del rei en assabentar-se de la conducta d'aquell mal ministre són molt clares: *Que n'ets de mal home!* Jesús ens vol fer veure que Déu ens perdona sempre ni que les nostres faltes siguin molt grans (com deu mil milions), i per tant nosaltres també hem de saber perdonar als nostres germans les seves ofenses que, per molt grosses que siguin, sempre són una menudesa en comparació amb el que Déu ens perdona.

Ja a l'AT trobem: *Perdoneu als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home... que no s'ha compadit d'un home com ell ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats?* Si fóssim conscients de tot el que ens perdona el Senyor no ens costaria tant perdonar els germans. Pau ens recorda que *mentre vivim, vivim per al Senyor*: hem d'intentar actuar com Crist i no recordar sempre els greuges. Jesús acaba dient: *Així farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà*. La paraula de Jesús és clara: perdonar de tot cor el nostre germà, oblidant les seves ofenses. I perdonar sempre com ho fa el nostre Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30-28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu toparà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardaràs fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupen els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres, que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com a esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llançà als peus i li deia: «Tingueu paciència i us ho pagaré tot.» Llavors el rei, se'n compadi, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: «Paga'm tot el que em deus.» L'altre se li llançà als peus i el suplicava: «Tingueu paciència i ja t'ho pagaré.» Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: «Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?» Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 27,30-28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los posee. El vengatiu sofrirà la venjança del Senyor, que llevarà cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados. Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados? Pensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos. Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?» Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo». Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: «Págame lo que me debes». El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: «Ten paciencia conmigo y te lo pagaré». Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: «¡Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdoné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?». Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu.

15. □ Dimarts [1Co 12,12-14,27-31a / Sl 99 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2, 33-35)]. M.D. dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova.

16. ■ Dimecres [1Co 12,31-13,13 / Sl 32 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano),

bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dijous [1Co 15,1-11 / Sl 117 / Lc 7,36-50]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.; santa Hildegarda, vg.

18. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / Sl 16 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dissabte [1Co 15,35-37,42-49 / Sl 55 / Lc 8,4-15]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Santa Maria de Cervelló o del Socós, verge mercedària, de Barcelona (s. XIII); sant Gener (Jenaro),

bisbe de Benavent i màrtir a Nàpols (s. IV).

20. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55, 6-9 / Sl 144 / Fl 1,20c-24,27a / Mt 20, 1-16a]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.